

Dit is de nieuwsbrief van de Doctors for Mozambique Stichting. Wilt u deze nieuwsbrief niet ontvangen, laat het ons dan weten: info@doctorsformozambique.org
In Nieuwsbrief nummer 22 vindt u het verhaal van twee nieuwe studenten en een brief van Leonie Dielemans, nauw betrokken bij DfM in Mozambique.

Stevig in de schoenen?!

Het is alweer een kleine 10 jaar geleden dat Gitta en ik elkaar tegenkwamen op het strand hier in Beira. Het werk van 'dokters voor Mozambique' stond nog in de kinderschoenen en mijn werk ook. Inmiddels is 'dokters voor Mozambique' uitgegroeid tot schoenmaat 38/39 oftewel; 38/39 studenten worden opgeleid tot arts. Mijn werk in Mozambique bestaat uit het draaien van een tiener-jongerenprogramma op publieke staatscholen. Het zijn levens- en karakterlessen over onderwerpen als: de waarde van het leven, hoe maak je keuzes, hoe ga je om met groepsdruk, karaktervorming, relaties, man-vrouw verhoudingen, corruptie, armoede-rijkdom, vriendschap, milieu, alcohol, de 5 talen van liefde, zwangerschap, besnijdenis, het milieu etc. Met een kleine vertaalslag naar de medische wereld zijn een aantal van deze lessen ook prima te gebruiken voor de medische studenten. Naast kennis in hun hoofd zijn mijns inziens een positieve menshouding en karaktervorming onontbeerlijk.

Mozambique is een corrupt land, ook in de medische sector: bloed wordt verhandeld, medicijnen worden achterover geslagen en op de zwarte markt verhandeld, verplegend personeel vraagt om een 'cola' voor bewezen diensten etc. Hier wringt de schoen, want waar je mee omgaat, word je mee besmet.. In de ontmoetingen met de medische studenten een paar keer per jaar probeer ik wat tegengif toe te dienen: Hoe ga je menswaardig met patiënten om? Ga je voor het grote geld en ga je naast je schoenen lopen als je eenmaal je bul hebt of heb je juist hart voor de arme Mozambikaan? Wat zijn zwakke plekken van jezelf waar je aan wilt werken? Wat is je anti-corruptie beleid? Wat doe je als er nog patiënten zitten en je dienst is voorbij? Hoe ga je als 'de dokter' om met collega's die iets minder geschoold zijn dan jij? etc.

Wie de schoen past, trekke hem aan... Sommigen lijken dat gelukkig ook te doen!

Leonie Dielemans, Beira

Patricia Manjate

Ik ben Patricia Maria Manjate, 18 jaar en geboren in Maputo. Ik ben de dochter van Paulo en Elisa. Mijn ouders hebben me opgevoed tot ik 11 jaar oud was en ik in de zesde klas zat. Mijn moeder is boerin en mijn vader een gepensioneerd verpleegkundige met 15 kinderen bij 3 vrouwen. Ik woon bij mijn oudste zus, die werkt als dierenarts in Nuvo Mambone. Mijn zus heeft mijn middelbare school voor mij betaald. In de twaalfde klas had ik wat persoonlijke problemen waardoor mijn cijfers niet zo goed waren. Maar gelukkig heb ik die overwonnen en ben ik uiteindelijk geslaagd met een 14. Aan het eind heb ik nog extra hard gestudeerd om mijn cijfer zo hoog mogelijk te laten zijn omdat ik zo graag in aanmerking wilde komen voor een studiebeurs van Doctors for Mozambique. Ik heb er vertrouwen in dat ik met mijn toewijding en met de hulp van mijn 'broers' en collega's mijn doel ga halen en zal slagen! Ik wil DfM bedanken voor de kans en de hulp die zij geven aan weeskinderen en aan kinderen zonder mogelijkheden een universitaire studie te betalen. Ik wil ontzettend graag dokter worden. Een dokter is dichtbij mensen, geeft hen hulp in moeilijke momenten, maakt hen gelukkig en vermindert of stopt pijn. Daarnaast wil ik ontzettend graag bijdragen aan de ontwikkeling van mijn land. Ik ben erg gelukkig dat ik een studiebeurs heb gekregen en ik zal mijn uiterste best doen alle moeilijkheden te overwinnen.

Mijn naam is Joana Sebastião Sete, en ik ben geboren op 1 september 1998 in Roronga, Chibabava district in de provincie Sofala. Mijn vader is Sebastião Sete, vijftig jaar en mijn moeder is Ana Fernando, 46. Mijn vader heeft twee vrouwen en 14 kinderen waarvan er 7 naar school gaan. Mijn basisschool bezocht ik in Toronga, daarna zorgde mijn vader ervoor dat ik naar de middelbare school in São Francisco de Assis in Mangunde ging, maar omdat we geen geld hadden voor kostschool, moest ik in een hutje leven. Er waren altijd problemen met het betalen van het schoolgeld, het schooluniform en de materialen. Dit komt omdat onze inkomsten voortkomen uit het verkopen van groenten van ons eigen land. Toch heb ik de middelbare school kunnen afmaken en nu zit ik in de eerste klas van de hogere verpleegkundigen opleiding. Dit met hulp van financiële steun en begeleiding van Doctors for Mozambique. Ik wil DfM en in het bijzonder Dra Gitta erg bedanken voor de kans die ik gekregen heb.

Joana Sete

